

BETTY-KIRJAT

KAISA IKOLA

Kaisurannan Grace 1

 SAGA
EGMONT

Kaisa Ikola

Koivurannan Grace

1

SAGA Egmont

Koivurannan Grace 1

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2015, 2024 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727204246

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Kesä alkaa

Vuorenrinnettä peitti uusi, raikkaan vihreä ruoho, ja toiveikkaat kukat huojuivat lempeässä tuulella. Kaukana alhaalla levittäytyvä Fort William näytti täältä korkealta katsottuna rakennuspalikoista kootulta leikkikalukaupungilta, jonka yli pilvien varjot välillä kulkivat.

Kukoistavan piikkihernepensaallaan suojissa heinien seassa lojui kaksi lasta. Mustakiharaisen pojan suu kävi lakkaamatta, kun hän selitti vielä kertaalleen kaiken sen, mitä samana aamupäivänä pidetyssä koulun kevättutkinnossa oli tapahtunut.

– ...ja kun minä olin jo aivan varma, etten osaa vastata, ja ajattelin, miten kauhean noloa on, ellen minä osaa kertomataulua, kun minusta kerran tulee lääkäri, minä yhtäkkiä muistinkin miten se menee, ja lasketin kuin vettä valaen, ja herra Ramsay sanoi... Grace, ethän sinä kuuntele!

Hänen vieressään vatsallaan makaava tyttö, joka nojasi kättä leukaan ja pureskeli syvissä mietteissä tulipunaisen palmikkonsa päätä katsellessaan alas laaksoon, hätkähti.

– Mitä sinä sanoit?

Poika ähkäisi vihaisesti.

– Mikä sinua oikein vaivaa? Minä kerroin siitä, kun unohdin täysin kertomataulun, kun minulta kysyttiin, ja...

– Gordon, tyttö keskeytti, – minä olin *paikalla!* Turhaan sinä minulle sitä selität. Sitä paitsi sinä unohdat *aina* kertomataulun.

– En aina! Viime viikollakin, kun herra Ramsay kysyi...

– *Sinä* olet Sean-sedän lellikki, Grace pisti väliin. – Kaikki sen tietävät.

– En ole! Gordonin mustat silmät löivät tulta. – Itsepä olet!

– Sinä olet *kakara*, Gordon MacDonald, etkä koskaan muuksi muutu, Grace ilmoitti juhlallisesti.

– Minä olen yhtä vanha kuin sinä! muistutti Gordon vahingoniloisesti.

Grace punastui. Yksi hänen elämänsä suuria harminaiheita oli se tosiasia, että hän oli syntynyt lokakuussa ja täyttäisi siis vasta syksyllä kolmetoista vuotta. Gordon oli oikeassa, he olisivat vielä melkein puolen vuoden ajan samanikäisiä, ja kun hän vihdoinkin olisi kolmetoista, Gordon täyttäisi saman jo seuraavan vuoden tammikuussa.

– Kakara sinä olet silti, hän mutisi ja nousi istumaan todetakseen, että oli saanut pyhäleninkinsä etumukseen epämääräisen ruohonvihreän tahrn.

Äiti oli ollut kuuntelemassa tutkintoa ja koululta lähtiessään sanonut, että heidän kaikkien piti tulla suoraan kotiin, kun he olisivat kylliksi vertailleet todistuksiaan ja jättäneet jäähyväisiä niille luokkatovereille, joita eivät näkisi ennen syksyä. Grace tiesi, että hänen olisi pitänyt totella, jättää todistuksensa isän kirjoituspöydän laatikkoon, vaihtaa vaatteet ja syödä voileipä, ennen kuin hän lähtisi mihinkään. Mutta hän oli ollut niin

riemuissaan selvittyään tutkinnosta kunnialla ja niin pakahduksissaan alkavasta lomasta ja sen lupaamista riemuista, että oli unohtanut äidin ohjeet – kuten valitettavan usein tapahtui Gracen ollessa kyseessä.

Ja nyt hän oli tahrinut valkoisen kesäleninkinsä, jonka rouva Wallace oli vain muutama viikko sitten korjannut hänelle Faithille pieneksi jääneestä niin taitavasti, että tuskin saattoi havaita puvun olevan vanha.

– Sinä saat sapiskaa tuosta, Gordon sanoi viattomana. – Minä kuulin, kun sinun äitisi sanoi eilen minun äidilleni, että sinä olet aivan mahdoton.

– Minä *yritän* parhaani, Grace mutisi, kostutti nenäliinannurkkaa suussaan ja koetti hieroa tahraa, mutta sai sen vain muuttumaan vieläkin epämääräisemmäksi.

Samassa vuorten välisestä solasta putkahti näkyviin juna, joka näytti aivan hilpeältä tuhatjalkaiselta puuskuttaessaan tohkeissaan kohti kaupunkia. Lähestyessään asemaa veturin pilli päästi kimakan vihellyksen, joka havahdutti tytön siistimisyrityksistään.

– Voi – joko se on iltpäiväjuna? Minun pitää mennä!

– Grace Fleming, mihin sinä aiot? Gordon huusi hänen peräänsä. – Sinä lupasit lähteä tutkimaan ryöväriluolaa!

Mutta Grace ei enää kuullut. Hänestä oli jäljellä vain heinikkoon pudonnut tahrainen nenäliina, kun valkopukuinen olento liisi alas vuorenrinnettä vauhdilla, joka näytti hengenvaaralliselta. Kerran hänen kengänkärkensä osuikin kivenkoloon, ja hän olisi luultavasti kierinyt loppumatkan kaupunkiin ja samalla taittanut niskansa, ellei olisi viime hetkessä saanut otetta pajupensaasta.

Hylätty Gordon huokasi vähän katsoessaan ystävänsä jälkeen. Hän muisti kyllä nyt, mikä Gracea lennätti, ja oli vähän harmissaan. Tästä ei taas olisi iloa moneen päivään!

Tällä välin Grace oli päässyt kaupunkiin asti. Hän juoksi hurjaa vauhtia kohti asemaa, jolta iltapäiväjuna oli jo aikapäiviä sitten jatkanut matkaansa. Laituri oli tyhjä, joten tyttö pyörähti ympäri ja suuntasi kohti järvenrantaa pitkin kulkevaa kävelytietä.

Hän ei ehtinyt pitkällekkään, kun näki edempänä nuoren miehen, joka kantoi toisessa kädessään matkalaukkuja, toisessa päällystakkia ja hattua, sillä kesäkuun viimeinen lauantai oli hautovan lämmin. Nuorukainen oli pitkä ja hoikka, ja Grace, joka luki tarkasti kaikki kuvalehdet, ehti yllpeänä ajatella tämän muistuttavan kovasti niissä esiteltyjä filmitähtiä – vaikka hän olikin vähän epävarma siitä, oliko yhdelläkään filmitähdellä noin loistavan punaista tukkaa – ennen kuin päästi intiaanikiljunnan ja loikkasi kävelijän niskaan takaapäin.

Todennäköisesti vain nuoren miehen tarkka kuulo pelasti hänet sydänhalvaukselta. Nyt hän ehti havaita ja tunnistaa takaansa lähestyvät kevyet juoksuaskeleet, eikä säikähtänyt kuoliaaksi Gracen hyökätessä. Sen sijaan hän pudotti laukkunsa ja takkinsa, kiersi kätensä selässään roikkuvan tytön ympäri ja pyöri, kunnes Grace kirkui puoleksi kauhusta, puoleksi riemusta.

– Voi Stu, minun on ollut sinua niin ikävä! hän puuskutti jalkojensa koskettaessa taas maata.

– Niin minunkin sinua, Prinsessa, sanoi Stuart Fleming, irrottautui hellästi sisarestaan ja kääntyessään nipisti tätä nenänpäästä – temppu, jota Grace ei sietänyt keneltäkään muulta. – Ajattelin, että olisit tullut asemalle.

– Minä olin Gordien kanssa, Grace sanoi katuvaisena. Hän ei saattanut uskoa, että oli kaikessa koulun loppumisen huumassaan voinut unohtaa Stuartin tulevan tänään kotiin. – Ja sinä olit sanonut äidille, ettei kenenkään tarvitse tulla vastaan!

– Totta kyllä, Prinsessa, Stuart myönsi ja otti matkatavaransa. Mutta nyt hän kantoi kaikkea oikeassa kädessä voidakseen pitää vasenta Gracen hartioilla, ja Grace painautui veljeään vasten kuin hellyydenkipeä kissanpentu.

Stuart sai Gracen tuntemaan itsensä juuri sellaiseksi suloiseksi ja herttaiseksi tytöksi, joka niin hartaasti toivoi olevansa. Stuartin seurassa hän ei ollut pikku suorasuu, kuten äiti sanoi, tai pyryharakka, kuten isä sanoi, tai oikea pieni hutilus, kuten rouva Wallace sanoi, tai suulas kömpelys, kuten Faith sanoi epäilemättä sisarellisella hellyydellä. Pelkällä läsnäolollaan veli teki hänestä Prinsessan, sievän ja herttaisen ja kauniisti käyttäytyvän – silloinkin, kun hän loikki ihmisten niskaan.

Heidän kävellessään rantatietä pitkin Stuart kyseli kuulumisia ja kertoi Edinburghista. Hän oli ollut poissa ensin koko syksyn ja nyt taas joulusta asti, asunut pääkaupungissa isän vanhempien luona ja työskennellyt Alan-sedän apuna kirjakaupassa ja käynyt kuuntelemassa avoimia luentoja yliopistolla. Gracen mielestä veljestä aivan uhosi sivistys ja suurkaupungin salaperäinen lumo.

Tietysti Grace olisi hartaasti toivonut, että Stuart olisi ennemmin ollut kotona ja auttanut isää kaupassa. Mutta äiti oli syksyllä sanonut, että näin oli parempi, ja että Stuart oppisi paljon Edinburghissa.

Itsekseen Grace epäili, että veljen hiukan pikaisella lähdöllä maailmalle oli ollut jotakin tekemistä sen elokuun illan kanssa, jolloin hotellilla oli pidetty hyväntekeväisyystanssiaiset. Stuart oli

vienyt sinne Isobel Cairnin, mutta sitten Ivar MacMahon oli jollakin tavalla sekaantunut asiaan. Tuloksena oli ollut nyrkkitappelu hotellin takapihalla ja konstaapeli Lowryn ilmaantuminen Koivurantaan isän puheille. Sen jälkeen isä oli käskenyt Stuartin takahuoneeseen – eikä Grace ollut koskaan kuullut isän ääntä niin vihaisena kuin silloin, vaikka ei ollutkaan saanut sanoista selvää, sillä äiti oli hätistänyt sisarukset yläkertaan.

Joskus Gracea enemmän nauratti kuin harmitti se, miten lapsellisena äiti ja isä häntä vielä pitivät. Totta kai hän tiesi, että Stuart oli hirveän hauskanäköinen, huolimatta räiskyvän punaisesta tukastaan, samanlaisesta kuin Gracella itsellään. Stuartilla oli komeat piirteet, ja hän oli pitkä ja ryhdikäs, ja hänen kirkkaat harmaat silmänsä säihkyivät ja nauroivat ja muuttuivat totisiksi aina sen mukaan, millä mielellä hän oli – joskin totisena Prinssiä ei useinkaan nähty.

Ja totta kai Grace ymmärsi hyvin, että kaikki tytöt pitivät Stuartista, sillä varmasti tämä sai nämäkin tuntemaan itsensä prinsessoiksi. Se, että Stuart oli myös hirveän kiivas, oli Gracesta vain osa tämän viehätystyä, oli ollut sen jälkeen, kun Stuart oli muutamia vuosia aiemmin löylyttänyt Ferris Buchananin, kun tämä oli yrittänyt kiusata Koivurannan Ystävä-kissaa.

– Minä olen pojasta huolissani, äiti oli sanonut naapurin Alice-tädille edellisenä kesänä, jo ennen kuin konstaapeli Lowry oli ilmaantunut Koivurannan ovelle. Grace oli istunut pihakoivussa lukemassa, eikä äiti ollut huomannut häntä puhellessaan tädin kanssa aidan yli. – Hän on liian intohimoinen joka suhteessa.

– Stuart muistaa vielä sodan, Alice-täti oli sanonut epämääräisesti.

Aikuiset vetosivat aina sotaan, kun tahtoivat selittää asioita, oli Grace huomannut. Hän oli itse syntynyt sodan aikana, ja kuulemma isän palatessa rintamalta tivannut tältä hyvin närkästyneesti, kuka tämä oli ja mitä tekemistä tällä oli heidän luonaan. Aikuisilla oli vieläkin tapana kertoa tätä tarinaa ja nauraa sillä, vaikka Gracesta se oli kauhean noloa.

Mutta sitä hän ei ymmärtänyt, mitä tekemistä sodalla oli sen asian kanssa, että isä ja Stuart riitelivät usein. Stuart valitti, että isä oli kivikautinen ajatuksiltaan eikä ottanut kuuleviin korviinsa mitään, mitä hän ehdotti, ja isä sanoi Stuartin olevan kykenemätön mihinkään pitkäjänteiseen työskentelyyn, mitä se sitten ikinä tarkoittikin.

Joka tapauksessa Stuart oli lähtenyt isovanhempien luo. Jouluna hän oli ollut viikon kotona ja sitten lähtenyt taas. Mutta nyt hän olisi lomalla ainakin heinäkuun, ja riemu täytti Gracen niin, että hänen oli pakko hypähdellä kulkiessaan.

Samassa Stuart hidasti askeleitaan. He olivat jo melkein kotona, kulkemassa tohtorilan ohi. Sen valkeaksi maalatun aidan yli kurkottivat tuuheat syreenit, ja Alice-tädin hellästi vaalimat kukkapenkit olivat täynnä alkavan sydänkesän loistoa. Mutta Stuart ei katsonut huolellisesti leikattuja pensaita eikä värikkäitä kukkia.

Suuren puun varjoon sijoitetulla valkoisella penkillä istui koruompeleensa kanssa nuori tyttö. Hän oli selin rantatiehen, eikä näyttänyt huomaavan mitään ympärillään tapahtuvaa. Paksut mustat kiharat oli sidottu palmikolle, joka laskeutui valkoisen niskan yli alas vaalean puvun selkämykselle.

- Onko Fanny jo kotona? Stuart kysyi.
- Hän on ollut kotona pääsiäisestä asti, Grace sanoi. Minä luulin, että sinä tiesit. Hän sairasteli koko talven, ja Fergus-sedän

mielestä oli parempi, että hän suorittaa kesälukukauden kotoa käsin. Hän on käynyt Faithin kanssa koulullakin tunneilla, mutta se kai kävi liian raskaaksi, kun opettaja ei aina puhu luokkaan päin niin, että Fanny voisi lukea huulilta.

Prinssi ei näyttänyt enää kuulevan pikkusisarensa lörpötystä, vaan laski tavaransa tiensivuun.

– Mene vain edeltä kotiin ja kerro, että minä tulen kohta, hän sanoi. Ennen kuin Grace ehti vastata, hän oli heilauttanut itsensä valkoisen aidan yli välittämättä avata porttia ja hiipinyt mustatukkaisen tytön taakse.

Grace huokasi vähän. Voi, jospa Stuart ei olisi aina menettänyt mielenkiintoaan häntä kohtaan nähdessään jonkun isoista tytöistä! Hetken mietittyään hän päätti olla menemättä edeltä kotiin ja istuutui Stuartin matkalaukulle odottamaan.

Stuart taittoi hennon koivunoksan ja kutitti sillä mustatukkaisen tytön niskaa. Tämä huitaisi kättään karkottaakseen tuon kiusallisen kärpäsen, mutta ei kääntynyt. Vasta kun koivunoksa hipaisi hänen korvalehteään, hän nosti ärsyyntyneenä katseensa työstään ja vilkaisi ympärilleen.

– Stuart Fleming! hän huudahti hiukan epäselvästi ääntäen, ja puna nousi hänen poskilleen. – Mitä sinä täällä teet?

– Samaa kuin sinäkin – olen lomalla, Stuart sanoi nauraen, mutta muodostaen sanat huulillaan hyvin selkeästi.

Fanny MacDonald oli ollut kuuro syntymästään asti. Hän ei ollut koskaan kuullut lintujen laulua tai sateen ropinaa, eikä hänellä ollut aavistustakaan oman äitinsä äänestä tai siitä, miten järven aallot löivät rantakiviin hänen kotinsa lähellä.

Fanny kävi koulua Glasgow'ssa, kuuroille tarkoitettussa sisäoppilaitoksessa. Siellä hän oppi paitsi normaalin kansakoulukurssin, myös lukemaan huulilta ja muodostamaan

itse sanoja. Fannyn puhe oli kankeaa ja puuromaista, ja usein hänen puheensa voimakkuuus vaihteli hupaisasti. Silti hänen kanssaan saattoi täysin keskustella, kun vain muisti katsoa häneen ja liikuttaa huuliaan puhuessaan.

Koulussaan Fanny oli toki oppinut myös viittomakielen, mutta ei mielellään käyttänyt sitä. Hän tahtoi epätoivoisesti olla kuten muutkin ja jopa kieltäytyi ymmärtämästä, jos hänen vanhempansa käyttivät opettelemiaan viittomia. Ainoastaan naapurin Faithin hän oli opettanut viittomaan sen verran, että tytöt saattoivat käyttää viittomia salakielenään.

Musiikista Fanny kuitenkin piti, sillä jos hän sai istua tarpeeksi lähellä soitinta tai jopa koskea siihen, hän tunsu rytmin ääniaaltojen värähtelyn kautta, vaikka ei säveltä voinutkaan kuulla. Edellisenä kesänä hän olikin viettänyt paljon aikaa naapurissa Koivurannassa ”tuntemassa musiikkia”, kuten hän sanoi, eli pitämässä kättään pianon päällä, kun Stuart soitti. Ja silloin Stuart oli ollut valmis soittamaan väsymättä.

– Kyllä minä *sen* tiedän, että olet lomalla, Fanny nyt tuhahti.
– Faith kertoi. Mutta mitä sinä teet meidän puutarhassamme?
– Enkö minä saa tulla tervehtimään hyvää naapuria, jos tahdon? Stuart kiusoitteli. – Minä luulin, että olet vielä Glasgow’ssa.

Fanny puisti päätään.

– Menen taas syksyllä, hän sanoi. – Ehkä. Isän mielestä kaupunki-ilma ei tee minulle hyvää. Hän sanoo, että voisin lukea kotona.

– Sehän olisi mukavaa, sanoi Stuart. Hänen äänensävyssään oli monimielisyyttä, jota Fanny ei onneksi voinut kuulla. – Nähdäänkö pian oikein rauhassa?

– Vieläkö sinä soitat? Fanny kysyi hymyillen.

– Mitä sinä ikinä haluat, Stuartilta lipsahti niin sydämellisesti, että hän itsekin hämmentyi.

Samaan aikaan Grace istui matkalaukulla ja nojasi päätä käteensä. Hän toivoi, että Stuart tulisi pian, sillä menemällä kotiin yhdessä tämän kanssa yleinen tervetulohälinä hautaisi alleen hänen tahriintuneen pyhäreninkinsä, ja hän voisi koettaa pestä ruoholäikkiä pois, ennen kuin rouva Wallace näkisi.

Kurkistaessaan aidanpienojen välitse puutarhaan Grace ei voinut olla tuntematta pientä kateuden pistoa. Fanny oli vasta neljäntoista, saman ikäinen kuin Faith, ja silti maailmaa nähnyt Stuart viihtyi hänen seurassaan – ja Grace tiesi kyllä, että useampikin poika oli jo halunnut saattaa Faithia koulusta ja kantaa tämän kirjoja.

Kukaan ei koskaan ollut tarjoutunut kantamaan Gracen kirjoja, ja tuskin tarjoutuisikaan, edes syksyllä, kun hän vihdoin täyttäisi kolmetoista. Gordonin kanssa hän kyllä yleensä käveli kouluun ja sieltä kotiin, mutta eihän se ollut mitään. He olivat leikkineet yhdessä koko elämänsä ja olivat parhaat ystävät. Ei Gordonin seurassa ollut mitään jännittävää tai romanttista! Tänäänkin he olivat vertailleet todistuksiaan ja...

Grace suoristautui kumarasta asennostaan niin äkillisesti, että matkalaukku hänen allaan narahti tuskallisesti. Todistus! Missä hänen koulutodistuksensa oli? Se oli ollut hänellä mukana, kun he olivat Gordonin kanssa päättäneet mennä tutkimaan ryöväriluolaa – sen jälkeen, kun Grace oli autuaasti unohtanut, että hänen olisi pitänyt ensiksi käydä kotona, ja ennen sitä, kun hän oli tajunnut päivän kuluneen jo niin pitkälle, että Stuartin juna tuli – mutta missä se oli *nyt*?

Grace haparoi vaistomaisesti pukuaan, ennen kuin tajusi, ettei hänellä ollutkaan arkileninkiä ja sen päällä esiliinaa, jonka

suuri etutasku oli monta kertaa toiminut tärkeiden tavaroiden suojapaikkana. Hänellä oli ollut todistus kädessään, kun he olivat lähteneet koululta, mutta...

Oliko se jäänyt vuoriniitylle? Grace tunsu kutinaa niskakiharoissaan. Oliko hän laskenut sen kädestään piikkihernepensaansa juurella? Jos oli, tuuli oli vienyt sen jo aikaa – minne?

Yhtäkkiä Grace ei tiennyt, kumpi kauhisti häntä enemmän: sekö, että hän joutuisi kertomaan äidille ja isälle hukanneensa niin tärkeän paperin, vaiko se, että joku löytäisi todistuksen ja lukisi siitä hänen nimensä ja arvosanansa, jotka totuuden nimessä eivät olleet aivan niin korkeita kuin Grace olisi toivonut. Ehkä rouva Saunders! Se olisi *katastrofi*.

Samassa joku tuli kävellen rantatietä myöten, kädet syvällä housuntaskuissa, mitä tapaa hänestä oli turhaan koetettu karsia. Se oli Gordon, joka oli nähnyt turhaksi koettaa juosta Gracen perään, ja sen sijaan kotimatalla piipahtanut Armstrongin kaupassa tuhlaamassa kesäloman kunniaksi taskurahojaan makeisiin.

– Täälläkö sinä istut? hän sanoi hämmästyneenä löytäessään Gracen kotinsa portilta. Sitten hän vilkaisi puutarhaan ja irvisti.

– Täsmälleen kuten rouva MacKenna sanoo!

– Mitä sinä tarkoitat? Grace kysyi.

– ”Stuart-herra se ei pääse eteenpäin kahta kadunkulmaa löytämättä tyttöä”, Gordon matki tohtorilan keittäjätarta.

– Älä soita suutasi, Grace tiuskaisi, sillä hän ei aikonut kuunnella tuollaisia typeryyksiä rakkaimmasta veljestään.

Gordon virnisti ja veti jotakin taskustaan.

– Ole ihmisiksi, tai en anna sinulle tätä, hän sanoi ja heilutti nelinkerroin taitettua paperiarkkia kädessään. – Oli sekunneista kiinni, että minä sain sen kiinni eikä tuuli.

– Voi! Grace löi kätensä yhteen. – Onko se sinulla!

– Rouva MacKenna sanoo myös, että Grace-neidin pitäisi opetella pitämään huolta tavaroistaan, tai hänestä ei koskaan tule hienoa naista, Gordon härnäsi. – Nyt minä menen ja heitän veljesi ulos, sillä meillä juodaan kohta teetä, eikö teilläkin?

”Ulos heittäminen” oli hiukan liioittelua, sillä Gordon vain avasi veräjän ja läimäytti sen takanaan kiinni sellaisella voimalla, että syreenipensaat tärähtivät. Se riitti kuitenkin siihen, että Stuart hyvästeli Fannyn ja poistui tontilta luontevasti kuin olisi ollut muutenkin juuri lähtemässä kehottaen Gordonia viemään vanhemmilleen terveisiä.

– No, Prinsessa, hän sanoi päästyään tielle, – siinäkö sinä vielä olet? Nyt mennään kotiin.

2.

Teepöydässä

Betty Fleming oli kumartunut kirjoitustyönsä yli Koivurannan keittiön takana olevassa pienessä kamarissa, jota yhä usein kutsuttiin ”Ruthin huoneeksi”, vaikkei nimen omistaja ollut asunut siellä vuosikymmeneen.

Jouduttuaan luopumaan yläkerran työhuoneestaan, jotta tytoilla olisi oma makuuhuone, Betty oli ensin työskennellyt jonkin aikaa yläaulassa. Se oli kuitenkin käynyt vähitellen mahdottomaksi paikan ahtauden ja levottomuuden tähden. Kun Ruth oli sitten sodan jälkeen mennyt naimisiin ja lähtenyt Koivurannasta, Duncan oli ehdottanut, että Betty ottaisi pienen palvelijahuoneen alakerrassa käyttöönsä.

Aluksi Betty ei ollut tahtonut kuullakaan moisesta. Aivan kuten silloin, kun Ruthin oli pitänyt lähteä *Titanicilla* Amerikkaan isänsä luo, hän ei ollut voinut ajatellakaan muuttavansa mitään tytön huoneessa. Jos vain Ruth olisi ollut naimisissa jossakin lähellä – mutta hän oli lähtenyt Berliiniin, ja vaikka toki yhteydenpito Euroopan sisällä ja nykyaikaisin

välinein oli helpompaa kuin olisi ollut valtameren yli, ikävä tyttöä kohtaan tuntui joskus luhistavan Bettyn kokonaan.

Vähitellen tilanne oli kuitenkin käynyt kestävämmäksi. Kirjailijatar Beatrice Stewartin maine oli sodan jälkeen kasvanut entisestään, kiitos sekä hänen kolmannen tyttökirjansa että Punaisen Ristin hyväksi kirjoitetun historiallisten kertomusten kokoelman uuden painoksen. Erilaisia tilauksia alkoi tulla yhä tiheämmin, ja niistä maksetuille palkkioille oli suurperheessä kipeä tarve. Betty tajusi, että jos hän tahtoi ylläpitää kirjoitustensa tason ja samalla auttaa Duncania perheen elättämisessä, hänen piti saada työrauha.

Niin hänen kirjoituspöytänsä ja muut työhuoneessa aikoinaan olleet tavaransa oli kannettu alas ”Ruthin huoneeseen”. Sekään ei ollut paikkana kaikkein rauhallisin, sillä keittiön äänet kuuluivat sinne, ja lasten oli varsinkin alkuvaiheessa vähän liian helppoa tulla kynnykselle hakemaan äidiltä lohtua, apua ja huomiota. Mutta vähitellen Betty oli oppinut keskittymään sielläkin, ja toisaalta hän nautti siitä, että ei joutunut eristäytymään kokonaan talon tapahtumista.

Tänään hänen työnsä ei ollut vain tahtonut edistyä tavalliseen tahtiin. Ensinnäkin se oli uudenlainen. Betty oli prosaisti ja runoilija, mutta ei näytelmä- saati kuunnelmakirjailija, ja nyt oli yleisradioyhtiö tilannut häneltä jälkimmäisen. Oli mahdottoman vaikeata viedä tarinaa eteenpäin pelkkien repliikkien perusteella, jotka yleisö lisäksi vain *kuulisi*, voimatta nähdä näyttelijöiden ilmeitä tai lavastusta.

Toinen syy keskittymisvaikeuksiin oli kuitenkin se, että Betty vilkaisi tämän tuosta kirjoituspöydällään olevaa pientä kelloa ja katsoi sitten ikkunasta ulos puutarhaan, jonka portti ei vain käynyt. Hän ei ollut vähääkään huolissaan siitä, ettei Grace ollut

Betty-sarja jatkuu Grace Flemingin seikkailuilla.

Bettyllä on tekemistä suuren ja nopeasti varttuvan lapsikatraansa kanssa. Kuvankaunis Faith on puhkeamassa kukkaan, ja Bettyllä on täysi työ pitää tytön kasvava ihailijalauma aisoissa. Rohkea ja vallaton Stuart on puolestaan iskenyt silmänsä naapurin Fannyyn mutta herättää käytöksellään pahennusta sekä Fort Williamissa että aina Amerikan mantereella asti. Äidin suosikki on kuitenkin Grace, joka on aloittamassa viimeisiä kouluvuotiaan. Tyttö on sisaruksistaan kaikkein pippurisin ja mielestään jo kyllin vanha tekemään mitä tahtoo. Mutta miten lopulta käy tytölle, joka viisveisaa muiden neuvoista ja haluaa rakentaa tulevaisuutensa omilla ehdoillaan?

Koivurannan Grace 1 on osa mukaansatempaavaa Betty-sarjaa, jossa on vaikutteita L. M. Montgomeryn, Louisa May Alcottin ja Mary Marckin klassikoina tunnetuista tyttökirjoista.

Kaisa Ikola (s. 1974) on suomalainen historiantutkija ja kirjailija. Hänen monipuoliseen tuotantoonsa kuuluu niin historiallista romantiikkaa, feelgoodia kuin lastenkirjallisuuttakin. Skotlantiin sijoittuva Betty-sarja sai alkunsa Ikolan blogista ja on sittemmin kerännyt ympärilleen vankan fanikunnan.